

Hovnocuc

Bylo mi tak osm let a trávil jsem celé letní prázdniny, tak jako všechny předchozí, na chalupě v Libochovicích. Městečko ospale oddychovalo v čase odpoledního klidu a já kroužil jeho rozpálenými uličkami na zářivě červeném kole, které mi ze starších dílů sestavil můj bratr. Vzpomínám na krásnou odrazku, která se pohupovala na dlouhém drátu a vzbuzovala pozornost a závist kolemjdoucích. Jezdil jsem dokola stejnou trasu, protože jsem si představoval, že pracuju jako řidič Dopravního podniku města Libochovic a zrovna jsem měl „odpolední“. Jedna ze zastávek byla ve dvoře hotelu Černý Orel. Profrčel jsem průjezdem, obkroužil dvůr a zabrzdil na zastávce. V duchu jsem si představoval, jak cestující vystupují a nastupují do fiktivního přívěsu za mým kolem, když vtom se kousek ode mě ozval mužský hlas: „Chlapečku, jdi kousek dál!“ Byl jsem ve věku, kdy zvědavost vítězí nad obavami z nebezpečí, a tak jsem reagoval tím, že jsem se i se svým novotou zářícím bicyklem posunul pouze o pár centimetrů od původního stanoviště. Jen kousek ode mě se rozeřval motor traktoru, k němuž byla připoje-

na nevhledná zapáchající cisterna, pro kterou naše krásná mateřština vykouzčila poněkud jadrný, ale velmi přiléhavý výraz: hovnocuc. Odporná tlustá hadice, připomínající hnijící ocas prehistorického ještěra, byla připojena z jedné strany k oné cisterně a její druhý konec byl zanořen v otevřeném jícnu jímky, které místní familiárně říkají *misgrubna*, ale pro lepší pochopení jí říkejme žumpa. Zcela zaplněná žumpa! Člověk ani nemusí být odborník na veřejné stravování a nemusí mít znalosti okresního hygienika, aby si při troše fantazie uměl představit, co takový tříhvězdičkový hotel v průběhu několika letních měsíců takříkajíc „vyprodukuje“ a čím onu temnou jímku zaplní. Nic pěkného to není, naopak, je tam mnoho ošklivého!

Až potud se vše odehrávalo v poklidu letní idyly, trochu narušené rutinní prací obsluhy oné fekální soupravy a hlukem běžícího agregátu.

Od chvíle, kterou vám za okamžik popíšu, už vím, jak nepatrný zlomek sekundy stačí k tomu, aby se člověku od základu změnil život.

Řev motoru zesílil, z čehož jsem i já poznal, že odsávání začalo. Hadice sebou začala trhat jak útočící krokodýl a mnou projela snad poprvé v životě vlna adrenalinu a vzrušení z neznámé podívané. Hadice sebou škubala čím dál víc a zvukový doprovod upozornil obsluhu toho pekelného stroje na to, že něco není v pořádku. V jednom z ohybů se objevil zvětšující se nádor, pulzující v rytmu čerpadla, které se marně snažilo onu ucpávku odsát. Vzniklo něco, co by kožní

specialista zřejmě nazval furunklem a jistě by navrhnul jeho odstranění. V tomto případě si hadice pomohla sama a narůstající tlak uvolnila nejjednodušším způsobem. Explozí! Až do tohoto okamžiku pro mě svět voněl létem, květinami v oknech i blízké zámecké zahradě, to vše doprovázel tichý cinkot püllitrů z blízkého výčepu a hrabalovsky veselý smích hotelových hostů. Myslím, že až do tohoto okamžiku jsem na oplátku světu voněl i já. Čistotou zářící městské dítě, vyzbrojené pouze červenými trenýrkami a cvičkami s tím pro chlapce hanebným jménem jarmilky. Tak málo jsem měl, a i o to jsem měl vzápětí přijít. Výbuch, kterým logicky vyvrcholilo ucpání sací hadice, rozmetl do širokého okolí vše, čím byla hadice v osudnou chvíli napěchována takřkajíc k prasknutí. Velkým štěstím byl fakt, že pevné součásti, kusy kovu a okruží mne minuly. Zbytek nikoli. Metamorfóza blondátého anděla v apokalyptického vyslance pekel proběhla okamžitě. Pod nánosem všeho, co hotelová žumpa ukrývala, jsem zmizel nejen já, ale i to krásné červené kolo. Nezbylo nic, ani trenýrky, ani jarmilky. NIC!

Na to, co následovalo, vzpomínám jen v útržcích. Zmatené hlasy obsluhy, křik pávů ze zámecké zahrady a zběsilý tlukot mého srdce. Pak už to šlo rychle. V šoku jsem necítil ani bolest, ani příšerný odér, který jsem celou svou novou identitou vyzařoval, sedl jsem na to, co dříve bylo sedlem mého kola, a vyrazil jsem na nejzmatenější cestu svého života. Za plného provozu a údivu všech obyvatel Libochovic jsem několikrát

objel celé náměstí. Skoro jako bych se chtěl pochlubit svou nejnovější image. Ale důvod byl jiný. Byl jsem v šoku a miliardy bramborových a rajčatových slupek zabodaných v mém dětském těle pálily tak strašně, že jedině zběsilá rychlost mé jízdy dávala zdánlivě zapomenout na tu ukrutnou bolest. Nevím, jak dlouho jsem hledal domov, ale vzpomínám si, že jak naschvál u nás v onen den pracovala skupina zedníků, vesměs otců mých kamarádů. Maminka se na chvíli rozplakala, otec a zedníci se začali hystericky smát. Já řval jako pavián a otcův smích se zarýval do mých krvavých ran. K dovršení vši té hanby byla do středu našeho dvorku přistavena plastová vanička, v níž jsem býval hýčkán naposledy coby nemluvně, a za asistence všech, kteří se na novou libochovickou atrakci přišli podívat, jsem byl vysvlečen a podroben několikahodinové tortuře. Pinzetou mi byly vyňaty všechny slupky, zbytky z kuchyně, veškerá flóra i fauna... a mnoho dalšího. Postupně se mi navracela lidská podoba a zombie jsem připomínal už jen příšerným zápachem. Dlouho!

Po nabalzamování byly mé ostatky uloženy do postele a já dodnes vzpomínám na nekontrolovatelné záchvaty smíchu celé rodiny, všech příchozích návštěvníků a obávám se, že i celých Libochovic, které ke mně doléhaly až do chvíle, kdy jsem tvrdě usnul.

Myslím, že už se mi to asi nikdy nestane, ale jsem přesvědčen, že kdybych dnes zaslechl, jak na mě někdo volá „Chlapečku, jdi kousek dál!“, budu vědět, že musím poslechnout!

